

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/375/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211201546
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1211201546.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holicekej v právnej veci navrhovateľa: J. A., bytom K. XX, I., zastúpeného JUDr. Dagmar Malaschitzovou, advokátkou, so sídlom Seberíniho 9, Bratislava, proti odporcovi: ISS Facility Services spol. s.r.o., Mokráň - Záhon 2, Bratislava, IČO: 31 345 212, zastúpenom JUDr. Ondrejom Matejkom, konateľom advokátskej kancelárie Matejka Friedmannová s.r.o., so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 16.decembra 2013, č.k.20C/18/2011-241, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti - zaplataenia úrokov z omeškania, p o t v r d z u j e .

V časti zaplataenia súdneho poplatku rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom zo dňa 16.12.2013, č.k. 20C/18/2011 - 241 uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 66.689,52 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.03.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.04.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25 ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.05.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.06.2011 do zaplataenia, vo výške 9,5% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.07.2011 do zaplataenia, vo výške 9,5% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.08.2011 do zaplataenia, vo výške 9,5% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.09.2011 do zaplataenia, vo výške 9,5% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.10.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.11.2011 do zaplataenia, vo výške 9% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.12.2011 do zaplataenia, vo výške 9% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.01.2012 do zaplataenia, vo výške 9% ročne zo sumy 5.557,46 eur od 14.02.2012 do zaplataenia; v časti návrhu navrhovateľa na zaplataenia náhrady mzdy vo výške 85,51 eur za obdobie od 01.02.2012 do 06.02.2013 konanie zastavil a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 4.100,37 eur. S poukazom na právoplatný rozsudok č. k. 20C/18/2011-128 zo dňa 02.04.2012, ktorým bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru daná navrhovateľovi odporcom listom zo dňa 29.11.2010, je neplatná, rozhodol konečným rozsudkom o nároku navrhovateľa na náhradu mzdy, vychádzajúc z ustanovenia § 79 ods. 1, ods.2, § 134 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Zákonníka práce. Priemerný mesačný zárobok, pre potreby výpočtu náhrady mzdy, ustálil vo výške 5.557,46 eur a navrhovateľovi priznal náhradu mzdy v celkovej výške 66.684,52 eur za jeden kalendárny rok, teda za obdobie od 14.03.2011 do 14.02.2012. Konanie o návrhu navrhovateľa na zaplataenie náhrady mzdy za obdobie od 01.02.2012 do 06.02.2013 zastavil podľa § 96 ods. 1,2 O.s.p. s poukazom na späťvzatie návrhu v tejto časti. Keďže sa odporca dostal do omeškania s úhradou jednotlivých mzdových nárokov, priznal navrhovateľovi aj ním uplatňované úroky z omeškania

v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 3 nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. V tejto súvislosti tiež poukázal na § 563 Občianskeho zákonníka a na právnu úpravu splatnosti mzdy v § 130 ods. 2 Zákonníka práce, a vychádzajúc z bodu 3 pracovnej zmluvy zo dňa 27.02.2007, v ktorom odporca stanovil výplatný termín na 13. deň v mesiaci, ustálil omeškanie odporcu s plnením jednotlivých mzdových nárokov navrhovateľa odo dňa nasledujúceho po dohodnutej splatnosti mzdy, teda od 14. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. O povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 2, § 7 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. O náhrade trov konania si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania a povinnosť zaplatiť súdny poplatok, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bol návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania zamietnutý a aby mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 4.001,37 eur dôvodiac tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa vymedzenia obdobia navrhovateľom požadovanej náhrady mzdy, vymedzenia merita veci, ako aj v časti týkajúcej sa zaplatenia úrokov z omeškania a zaplatenia súdneho poplatku (vzhľadom na jeho štyri rôzne vyčíslenia). V tejto súvislosti poukazoval na to, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť žiadne úvahy súdu prvého stupňa pri posúdení obdobia navrhovateľom požadovanej náhrady mzdy, neobsahuje žiadne odôvodnenie úvah, ktoré viedli súd prvého stupňa k uloženiu mu povinnosti zaplatiť úroky z omeškania z náhrady mzdy požadovanej navrhovateľom a vytýkal mu, že v odôvodnení boli použité na vymedzenie merita veci rôzne pojmy (o zaplatenie náhrady mzdy, zaplatenie mzdy), ktoré je potrebné z hľadiska právneho posúdenia danej veci rozlišovať. S poukazom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce namietal aplikáciu § 517 a § 563 Občianskeho zákonníka na rozhodovanie o úrokoch z omeškania. Argumentoval, že v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce je na pracovnoprávne vzťahy možné aplikovať len ustanovenia § 1 až § 122 Občianskeho zákonníka, ktoré sú systematicky zaradené ako prvá časť Občianskeho zákonníka s názvom "Všeobecné ustanovenia", z čoho vyplýva, že na pracovnoprávne vzťahy je vylúčené aplikovať iné ustanovenia Občianskeho zákonníka než tie, ktoré sú obsiahnuté v ustanoveniach § 1 až § 122. V tejto súvislosti zdôraznil, že ustanovenia § 517 a § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré súd prvého stupňa v danej veci aplikoval na rozhodovanie o úrokoch z omeškania, sú systematicky zaradené až do ôsmej časti Občianskeho zákonníka nazvanej ako "Záväzkové právo". Takýto postup je tak podľa neho v rozpore s právnymi predpismi a odporuje aj princípom Zákonníka práce, ktorý v § 18; ktorý má kogentný charakter; upravuje zásadu tzv. uzavretého počtu zmluvných typov v pracovnom práve, a preto je v pracovnom práve možné uzatvárať iba také typy zmlúv, ktoré sú upravené v Zákonníku práce alebo v iných právnych predpisoch pracovného práva a odchýlna úprava nie je dovolená. Dôvodil, že Zákonník práce vo svojich ustanoveniach upravuje len splatnosť mzdy v § 129, avšak v žiadnom zo svojich ustanovení neupravuje „splatnosť náhrady mzdy“, a keďže Zákonník práce nepripúšťa dohodu účastníkov pracovnoprávneho vzťahu o splatnosti náhrady mzdy, stáva sa náhrada mzdy splatnou v zmysle § 33 Zákonníka práce. Argumentoval, že náhrada mzdy je závislá od konečného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívny charakter, a preto až právoplatným rozhodnutím vzniká navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy, a teda aj lehota na uspokojenie jeho nároku je určená v konečnom právoplatnom rozhodnutí súdu o priznaní náhrady mzdy. V danom prípade mu preto vznikla povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v lehote splatnosti - do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym právnym záverom. Nesúhlasil s názorom odporcu, že nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bola náhrada mzdy priznaná. V tejto súvislosti vyslovil názor, že nárok na náhradu mzdy je daný zákonom a súd svojím rozhodnutím len deklaruje právo zamestnanca na náhradu mzdy, a pokiaľ je táto splatná mesačne pozadu v najbližšom výplatnom termíne a v tomto termíne nebola vyplatená, zamestnávateľ sa dostal do omeškania a zamestnancovi patrí aj úrok z omeškania v zákonnej výške. Nesúhlasil ani s námietkou odporcu, že na pracovnoprávne vzťahy je možné aplikovať len ustanovenia § 1 až § 122 Občianskeho zákonníka, s poukazom na to, že Občiansky zákonník nemá všeobecné ustanovenia len v prvej časti, ale aj v ôsmej časti, kde je v prvej hlave upravené v rámci úpravy záväzkového práva aj omeškanie dlžníka, a preto všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce treba rozumieť ustanovenia § 1 až § 122, ako aj ustanovenia § 488

až 587 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojich argumentov poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2009 sp.zn. 1 Cdo 116/2008. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods.1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu je čiastočne dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady mzdy priznanej mu z neplatného skončenia pracovného pomeru, ako aj posúdenie opodstatnenosti argumentácie odporcu, na ktorej založil svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že navrhovateľovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady mzdy priznanej mu z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 130 ods. 2 Zákonníka práce a svoje závery aj dostatočne v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, keď v potrebnom rozsahu zdôvodnil na základe akých úvah k týmto svojim záverom dospel a uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní.

Odporca nedôvodne vytýka súdu prvého stupňa, že jeho rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré priznal navrhovateľovi ním uplatňovaný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady mzdy, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, poukázal na stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav vyplývajúci z výsledkov vykonaného dokazovania, citoval rozhodujúce právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval, a v potrebnej miere objasnil úvahy, na základe ktorých dospel k svojim právnym záverom.

Len používanie rôznych výrazov na označenie merita veci a nepresne vyjadrené rozhodujúce obdobie priznania náhrady mzdy nezakladajú nepreskúmateľnosť rozsudku, keď takéto pochybenia nebránili účastníkom konania; a teda ani odporcovi; argumentovať proti právnym záverom súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odôvodnenie súdu prvého stupňa tak zodpovedá zákonným požiadavkám riadneho odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá predstavám a očakávaniam účastníka konania. Odôvodnenie súdu prvého stupňa preto nemožno považovať za svojvoľné či zjavne neodôvodnené. S ohľadom na uvedené odporcom uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstať.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 33 ods.3 Zákonníka práce, ak nie je lehota uspokojenia nároku ustanovená právnym predpisom alebo ak nie je určená v rozhodnutí alebo dohodnutá, musí sa nárok uspokojiť do siedmich dní odo dňa, keď o uspokojenie oprávnený účastník požiadal.

Podľa § 129 ods. 1 Zákonníka práce, mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak.

Podľa § 130 ods. 2 Zákonníka práce, mzda sa vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo v kolektívnej zmluve. So zamestnancom vykonávajúcim domácku prácu možno dohodnúť výplatu mzdy aj za dodanie každej skompletizovanej pridelennej práce.

Podľa § 132 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011, ustanovenia § 129 až 131 sa vzťahujú rovnako aj na náhradu mzdy a náhradu za čas pracovnej pohotovosti, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok.

Podľa § 132 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.09.2011, ustanovenia § 129 až 131 sa vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok.

Právny záver súdu prvého stupňa, že nárok navrhovateľa (zamestnanca) na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady mzdy priznanej mu z neplatného skončenia pracovného pomeru je potrebné posudzovať podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce, a že navrhovateľovi patria úroky z omeškania z náhrady mzdy za každý jednotlivý mesiac obdobia, za ktoré mu bola táto priznaná, odo dňa nasledujúceho po dohodnutej dobe splatnosti mzdy, je plne konformný s doterajšou ustálenou súdnou praxou. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 116/2008, sp.zn.6 Cdo 246/2010, sp.zn. 2 Cdo 76/2011. V prejednávanej veci nebol dôvod odkloniť sa od uvedenej súdnej praxe a v zhode s právnymi závermi, na ktorých rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva, dospel aj odvolací súd k záveru, že pri posudzovaní právnych následkov omeškania účastníkov pracovnoprávných vzťahov s plnením ich peňažných záväzkov, je potrebné vychádzať z Občianskeho zákonníka (lex generalis); v dôsledku absencie osobitnej právnej úpravy v Zákonníku práce (lex specialis); a aplikovať tak § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na prípady omeškania zamestnávateľa so zaplatením (náhrady) mzdy zamestnancovi. V tomto prípade sa totiž uplatňuje širší výklad "Všeobecných ustanovení" Občianskeho zákonníka, na ktorých subsidiárne použitie odkazuje § 1 ods.4 Zákonníka práce; uvedené ustanovenie totiž výslovne neodkazuje výlučne na Všeobecné ustanovenia Prvej časti Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné za všeobecné ustanovenia v zmysle dikcie § 1 ods.4 Zákonníka práce, považovať nielen "Všeobecné ustanovenia" Občianskeho zákonníka uvedené v jeho Prvej časti (§ 1-122), ale aj "Všeobecné ustanovenia" uvedené v jeho Ôsmej časti - označenej ako Záväzkové právo (§ 488-587), keďže pracovnoprávne vzťahy treba; rovnako ako občianskoprávne vzťahy; považovať za záväzkové vzťahy, v ktorých účastníci vystupujú ako nositelia subjektívnych práv a povinností stanovených normami pracovného práva.

Hoci súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne poukázal na ust. § 563 Občianskeho zákonníka; keď pre pracovnoprávne vzťahy má Zákonník práce osobitnú právnu úpravu lehoty na uspokojenie nárokov v § 33 ods. 2 Zákonníka práce; správne vychádzal pri posúdení omeškania odporcu so zaplatením náhrady mzdy; s poukazom na § 130 ods. 2 Zákonníka práce; z výplatného termínu dohodnutého účastníkmi konania v pracovnej zmluve, ktorým dňom sa stal splatný aj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Uvedené závery majú oporu v ust. § 132 Zákonníka práce, podľa ktorého sa právna úprava týkajúca sa splatnosti mzdy (§ 129, §130), použije aj v prípade náhrady mzdy, a preto neobstojí argumentácia odporcu, že použitiu dojednanej splatnosti mzdy v pracovnej zmluve aj pre posúdenie splatnosti náhrady mzdy, bráni v § 18 upravený princíp uzavretého počtu zmluvných vzťahov v pracovnom práve. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy totiž v tomto prípade nemá konštitutívnu ale deklaratórnu povahu, nakoľko len potvrdzuje práva a povinnosti vzniknuté medzi účastníkmi v minulosti, priamo na základe zákona.

Pokiaľ odporca vytyka súdu prvého stupňa, že nerozlišoval medzi pojmami mzdy a „náhrady mzdy“, odvolací súd poznamenáva, že aj ich prípadná zameniteľnosť nevyvolávala v konaní pochybnosti o tom, že v danej veci je predmetom konania nárok navrhovateľa na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru.

K námietke odporcu, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľovi patrí náhrada mzdy za obdobie od 14.03.2011 do 14.02.2012, odvolací súd dodáva, že z celkového odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že pri takomto vymedzení obdobia súd prvého stupňa vychádzal z doby splatnosti náhrady mzdy (13.dňa v mesiaci) a nárok na náhradu mzdy priznal navrhovateľovi za ním požadované obdobie dvanástich mesiacov od 01.02.2011 do 31.01.2012 po tom, čo mal dňa 31.01.2011 pracovný pomer navrhovateľa u odporcu skončiť a ako dňa 26.01.2011 navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával.

Po právnom zhodnotení tých rozhodujúcich skutkových zistení, ktoré boli preukázané výsledkami dokazovania vykonaným pred súdom prvého stupňa, dospel odvolací súd k záveru, že odporca nedôvodne vytyka súdu prvého stupňa, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa zaplatenia úrokov z omeškania; stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so zisteným skutkovým stavom aj právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa

majúcim všetky zákonom stanovené náležitosti § 157 ods. 2 O.s.p.; ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Dôvodná je však námietka odporcu, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, pokiaľ ide o ustálenie výšky poplatkovej povinnosti odporcu. Súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 4.100,37 eur, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že odporcu zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 4.001,34 eur a zároveň konštatoval, že opravil zrejmu nesprávnosť, keď vo vyhlásenom rozsudku bola uvedená suma 4.001,87 eur (je tam však suma 4.100,87 eur) a správne mala byť uvedená suma 4.001,37 eur. Súd prvého stupňa zároveň opomenul zohľadniť pri vyrubení súdneho poplatku aj tú skutočnosť, že odporcovi vznikla poplatková povinnosť aj vo vzťahu k návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru.

Podľa ust. § 12 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhoduje vo veci súdnych poplatkov súd, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon, a keďže v danej veci je potrebné rozhodnúť o zaplatení súdneho poplatku za návrh, je vecne príslušným na rozhodovanie súd prvého stupňa. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti uloženia poplatkovej povinnosti zrušil pre tzv. inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 221 ods. 1, písm.h/ O.s.p. v spojení s § 212 ods. 3 O.s.p.) a vrátil mu vec v tejto časti na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom súd prvého stupňa pri rozhodovaní o poplatkovej povinnosti odporcu odstráni vyššie vytýkané nedostatky.

Nakoľko si súd prvého stupňa vyhradil rozhodovanie o náhrade trov konania až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 O.s.p., rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.